

ACHTSTE HOOFDSTUK.

TE BRUGGE.

Akkers en weiden doonden, boomen, hagen en kruiden druppelden van den dauw, maar daar kwam de zon en haar tooverende stralen verdreven de nevelen, wekten de vogelen en kerfdiertjes, brachten leven alom. De zangertjes schudde hun natte pluimpjes droog en begroetten met luid geschetter den nieuwen dag. De bloemen openden hun kelkjes, die weldra bezocht werden door de nijvere bijen. Kalnte en vrede, gejuich en vreugde in de gansche natuur !

Ach ! waarom moest de mensch, hij, 't volmaaktste, 't redelijkste schepsel, steeds dien vrede verstoren !

Vlaanderen was ontwaakt en prikte in al zijn heerlijkheid ! Maar de muren en wachttorens, de kanteelen en schietgaten van gindsche veste vloekten tegen al die natuurweelde ; zij spraken van strijd, van bloed en tranen.

Een man kroop uit een hooimijt, waar hij een korte rust genoten had, en richtte de blikken naar de groote stad wier tinnen reeds schitterden in 't licht der ochtendzonne. Hij huiverde, sloeg de armen over de borst en stampte met de voeten, om de stramme ledematen wat leniger te maken.

't Was Zannekin, de welgestelde boer van Veurne-Ambacht, die als een vagebond in een hooistapel geslapen had. Schier den geheelen nacht was hij op gang geweest, langs eenzame wegen, door slapende dorpen, voorbij sombere hoeven, waar de wakende bandhonden hem achterna

blaften... tot hij eindelijk neerviel, somber gestemd, peinzend aan het kindje, dat voor altijd sliep onder 't kleine heuveltje..., peinzend ook aan de kranke echtgenoot. Maar de nieuwe morgen schonk den landman weer moed en Zannekin herhaalde het bij zich zelve: Mijn leven behoort mij niet meer toe.

En onder de druppelende boomen, waarin vogelen zongen, door 't natte gras, dat zijn voeten bevochtigde, begaf de hoofdman der Lampernische kerelen zich nu naar Brugge, de sterke veste, die daar vóór hem lag.

Ondanks 't vroege uur was het reeds roerig in de straten van Vlaanderens rijke koopstad. Maar andere zaken dan handel of nijverheid schenen de burgers bezig te houden. Er moest iets gaande zijn.

Zannekin stapte snel door en bleef bij een kleine woning achter de Halle staan. 't Was wel een ongewoon tijdstip, voor een bezoek; toch aarzelde de boer niet, om den ijzeren klopper te laten vallen. En onmiddellijk werd hij binnen gelaten.

— Claes Zannekin! riep met blijde verrassing de man, die de deur geopend had. Wat brengt u hier!

— Zeger Janszoon, uw vriend is zijn hoeve ontvloden.

— Gevlucht?... Gij?

— Ja, ik, Zannekin! Er is veel gebeurd, Zeger!

— Doch kom binnen, Claes! Mijn verwondering maakt mij onbeleeft en ge ziet er zoo afgemat uit. 't Is of ge verouderd zijt.

— Meer door smarte dan door vermoeidheid, Zeger, hernam Zannekin, terwijl tranen hem in de oogen schoten. Deze week werd mijn harte uiteengereten... mijn lieve Martha leeft niet meer.

— Uw Martha dood! kreet Janszoon verschrikt. En zijn gelaat verbleekte bij dien uitroep.

Snikkend bij al de droeve herinneringen vertelde de arme vader het gebeurde.

— In mijn armen is ze gestorven, mij nog even aanziende met haar brekende oogjes, herhaalde hij dikwerf, als vertoefde hij in zijn verbeelding nog in Heins hutje.

Maar ik moet man zijn, sprak Zannekin op vasten toon. Ik Heb een duren eed gezworen.

En nu verhaalde de boer, hoe hij de hoofdman zijner kerelen geworden was.

— Welkom, van ganscher harte welkom ! zei Zeger Janszoon. Ge hebt de ongewone beroering in onze stede wel bemerkt ?

— Inderdaad.

— Wij hebben dezen nacht niet geslapen. Brugge's rechten worden geschonden en daarom waken wij. Ge weet, dat onze graaf, Lodewijk van Nevers, eigenlijk een lakei van den Franschen Vorst is.

De koning beschermt hem, omdat hij weet, dat Lodewijk hem in alles naar de oogen zien zal. De gravenkroon werd onzen heer betwist door zijn oom Robrecht van Cassel en zijn moei Margaretha. Maar dit is u bekend.

— Ga voort, ik bid het u. 't Is goed, dat een mensch aan dat alles nog eens herinnerd wordt.

— Graaf Jan van Namen, Lodewijks oud-oom, steunde echter onzen tegenwoordigen graaf, die nu uit erkenenis, Jan van Namen een geschenk heeft aangeboden. En weet ge welk geschenk : de heerlijkheid van Sluis en 't waterrecht over 't Zwyn !

— 't Waterrecht over 't Zwyn moet toch door een Brugsch poorter uitgeoefend worden, zei Zannekin.

— Wis en waarachtig, door een Brugsch poorter, die te Damme woont, zoo luidt het privilegie door een wettigen graaf van Vlaanderen geschonken en bezegeld. Maar Lodewijk van Nevers schijnt geen rekening te houden met onze keuren. Hij stelt een vreemdeling aan tot rechter over 't Zwyn : Jan van Namen, een Leliaart nog wel, komt baas spelen over onze golf. Hij houdt Brugge's lot in handen,

want Sluis is de sleutel van het Zwyn. Als die oud-oom van onzen graaf het in zijn hoofd krijgt bij Sluis een kasteel te bouwen, dan beheerscht hij den ingang van onze golf en zonder zijn toestemming vaart er geen schip meer voorbij. Gevoelt ge welk een wapen Jan van Namen, Lodewijk van Nevers en zelfs de Fransche koning — want die drie roeren in 't zelfde potje — welk een wapen zij tegen ons bezitten? Ze kunnen onzen handel stremmen, onze welvaart dooden, Brugge ten onder brengen.

— Maar ze rekenen buiten de Bruggelingen !

— Ik zei het u reeds, dat we niet te bed zijn geweest. We hebben boden naar Jan van Namen en naar den graaf gezonden. Lodewijk vertoeft hier, zijn oom te Sluis. Wij eischen de intrekking van dat onwettig geschenk.

— En is er nog geen antwoord ?

— Neen, we oefenen nog geduld tot dezen avond. Blijven de heeren zwijgen, of weigeren ze onze rechten te erkennen, bij alle Heiligen, dan zal de onderste steen in Brugge boven komen, dan kunt ge aan uw kerelen in Veurne-Ambacht gaan verklaren, dat Brugge weer, evenals in 1302, het sein voor de verdediging onzer vrijheid heeft gegeven !

Beide mannen spraken nog een wijle te samen. Eindelijk kon Zeger zijn vriend bewegen wat te eten en daarna eenige uren te gaan rusten.

— Ik leef hier eenzaam sedert den dood mijner brave vrouwe en kan u niet ontvangen zooals 't behoort, maar 't mijne is 't uwe, Claes, had de Bruggeling op hartelijken toon gezegd.

Maar de landman van Lampernisse kon niet spoedig den slaap vatten. Wel was hij vermoeid van leden, maar zijn geest was helder en werkte te krachtig om voor het lichaam onder te doen.

En Zannekin doorleefde weer die vreeselijke week van rouwe. Hier in de eenzaamheid mocht hij denken aan zijn gestorven kindeken, aan zijn kranke vrouwe, maar daar

buiten wilde hij zich toonen, den onversaagden Kerelen-
hoofdman van Veurne-Ambacht.

En daarom was steeds het eindpunt zijner gedachten dat
fiere woord van zijn echtgenoot: « Uw leven behoort aan
uw volk, niet meer aan u, niet meer aan mij ».

NIKOLAAS ZANNEKE

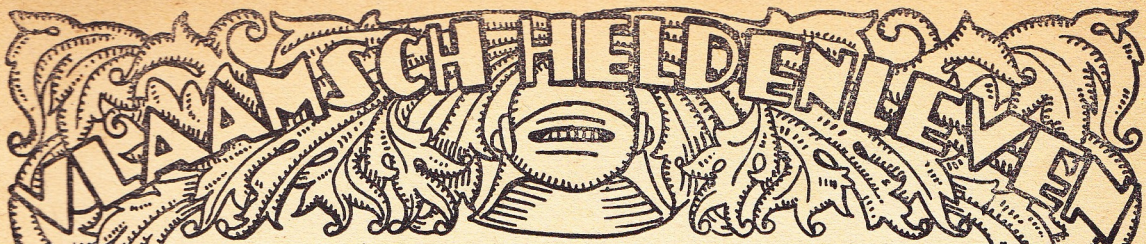

A. HANS

L. OPDEBEEK

UITGEVER

ANTWERPEN

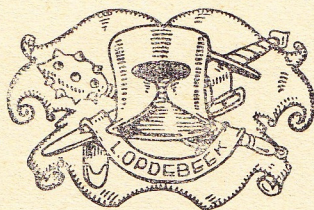
A. HANS

NIKOLAAS ZANNEKIN

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS.

KLEUROMSLAG VAN JAN WATERSHOOT.

DERDE UITGAVE

1941

*L. Lopdebeck
uitgever
Antwerpen*

INHOUD.

	Blz.
I. Het feestmaal der ridders	5
II. Het ongeluk	16
III. Op de hoeve	25
IV. De begrafenis	33
V. Op 't kerkhof	36
VI. De vlucht	41
VII. Naar Brugge	51
VIII. Te Brugge	59
IX. De volkswil	64
X. De terugkeer	69
XI. Beroering en schijnbare rust	78
XII. Voor het slot van Lampernisse	81
XIII. De list	87
XIV. De opstand breidt zich uit	100
XV. De brand van Kortrijk	104
XVI. Aan 't Fransche hof	109
XVII. Naar Cassel	111
XVIII. Te Cassel	114
XIX. De slag bij Cassel	116
XX. Te Lampernisse	123
XXI. Na den slag	126

A. HANS
CASSEL

(NIKOLAAS ZANNEKIN)

